

ลึงกับลา

นำเสนอเมื่อ : 6 มี.ค. 2552

นิทาน ลึงกับลา

หญิงชาวบ้านคนหนึ่งอาศัยอยู่คนเดียวในกระท่อม ด้วยความเหงานางจึงหาสัตว์มาเลี้ยงไว้เป็นเพื่อนสองตัวคือ ลึงและลา วันหนึ่งหญิงชาวบ้านคนนี้ต้องออกไปตลาดเพื่อซื้ออาหาร ก่อนออกจากบ้านเธอได้เอาเชือกมาผูกคอลึงแล้วมัดขาของลาเอาไว้ทั้งสองข้าง เพื่อป้องกันไม่ให้สัตว์เลี้ยงทั้งสองตัว

เดินเข้าไปมาในกระท่อมจนทำให้ขาของต่างๆ ได้รับความเสียหาย

ทันทีที่หญิงชาวบ้านออกจากบ้านไป ลึงซึ่งมีความฉลาดและแสนซนเป็นคุณลักษณะประจำตัวก็ค่อยๆ คลายปมเชือกออกจากคอของมัน อีกทั้งยังซุกซนไปแกเชือกมัดขาให้แกลาอีกด้วย หลังจากนั้นเจ้าลึงก็กระโดดโลดเต้นหอยโหนโจนทะยานไปทั่วกระท่อมจนทำให้ขา ของต่างๆ ลมระเนระนาดกระจัดกระจายไปทั่ว อีกทั้งยังซุกซนหรือคนเสื่อผืนผ้าของหญิงชาวบ้านมาฉีกกัดจนไม่เหลือชิ้นดี ในขณะที่ลาได้แต่มองดูการกระทำของเจ้าลึงอยู่เฉยๆสักครู่หนึ่ง หญิงชาวบ้านคนนี้ก็กลับมาจากตลาด เจ้าลึงมองเห็นเงาของเดินมาแต่ไกลจากทางหน้าต่างก็รีบเอาเชือกมาผูกคอตนไว้ อย่างเต็มและอยู่อย่างสงบนิ่ง

ฝ่ายหญิงชาวบ้านเมื่อเปิดประตูกระท่อมเข้ามาเห็นขาของของตนถูกรื้อค้น กระจุกกระจายเช่นนั้นก็เกิดโทสะขึ้นทันที หันมองลึงและลาเพื่อดูว่าใครเป็นผู้ก่อเรื่อง และเห็นว่าลาไม่มีเชือกผูกขาตั้งเดิม เธอก็คิดเอาเองว่าเจ้านี่เองคือตัวปัญหา ทำให้กระท่อมของเธอมีสภาพไม่ต่างจากโรงเก็บขยะ ดังนั้นหญิงชาวบ้านจึงวิ่งไปหยิบท่อนไม้นอกบ้านมาทุบตีลาอย่างรุนแรง ซึ่งเจ้านี่นางสาวก็ไต่เตงเสียงร้องด้วยความเจ็บปวดจนสิ้นใจโดยไม่สามารถทำ อะไรได้เลย

เธอหลายคนคงไม่ค่อยชอบตอนจบของนิทานเรื่องนี้สัก เพราะสงสารเจ้าลาที่ไม่ได้ทำความผิดอะไรแต่กลับถูกเจ้าของทำโทษจนตาย ส่วนเจ้าลึงซึ่งเป็นต้นเหตุแต่ๆ กลับรอดพ้น และไม่ได้รับผลกระทบใดๆ แต่แท้ที่จริงแล้วนิทานเรื่องนี้ต้องการชี้ให้เห็นถึง ความเป็นผู้นำ ของหญิงชาวบ้านที่ไม่

พิจารณาเหตุการณ์ให้ถ่องแท้ เชื่อแค่สิ่งที่ตนเห็นแล้วลงโทษไปตามความรู้สึกและประสบการณ์ส่วนตัว เธอมองเห็นขาของเสียหายและมองเห็นลาที่หลุดออกมาจากเชือก แล้วตัดสินว่าลาคงเป็นผู้กระทำ แต่ไม่ได้มองว่าลาไม่มีปัญญาจะแกเชือก และไม่มีนิสัยชอบรื้อทำลาย เธอมองเห็นลึงยังถูก

เชือกกลุ่มอยู่ก็คิดว่าลึงคงไม่ใช่ผู้กระทำ แต่มองไม่ออกว่าผู้นำจะแกปมเชือกได้และมีนิสัยชอบรื้อทำลายนั้นคือ ลึงความจริงถ้าเธอรู้จักสำรวจรอยความเสียหายเสียสักเล็กน้อย เธอก็จะพบรอยเท้าและฟันของลึงกระจายไปทั่วห้อง แต่ไม่พบรอยเท้าของลาเลยเพราะลาไม่ได้เคลื่อนที่ไปไหน

เหตุที่องค์กรของเราต้องเหน็ดเหนื่อยทรมาณกันอยู่ทุกวันนี้ก็เพราะความสะเพร่าของผู้หน้าที่"ปล่อยให้สิ่งสร้างปัญหา
แต่ลารับเคราะห์" ลาก็เหมือนกับคนที่ปฏิบัติงานได้ตามหน้าที่
แต่ไม่ค่อยมีปากมีเสียงพูดจาตรงไปตรงมาแต่ไร้เล่ห์เหลี่ยม ลิงก็เหมือนกับคนที่ฉลาดแกมโกง พูดมากพรีเซนต์เก่ง
อาจอิงตำราได้สารพัดแต่ไม่เคยทำงานจริง นายที่ดีไม่ควรปล่อยให้สิ่งหลงระเรีงว่าทำผิดเท่าไรนายก็ไม่มีทางรู้

ผู้เป็นนายไม่ควรยึดติดความสบาย นั่งขึ้นอีตรอฟังแต่รายงานในห้องประชุม
รู้จักยอมเสียสละตนสละเวลาอีกเล็กน้อยเพื่อค้นหาความจริงเพื่อควบคุมเจ้าลิง เพราะไม่เช่นนั้น
องค์กรก็จะทุกข์ทรมาณอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

สุดท้ายถึงสงบได้องค์กรก็จะพลอยสบายและมีความสุขอย่างยั่งยืนไปด้วย